

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoPr/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7611218137
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7611218137.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudkýň JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu O.. Z. Y., G.. X.X.XXXX, A. I., G. XXX/XX, zast. JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom, Advokátska kancelária, Poprad, Mnoheľova 840/8, proti žalovanému Reedukačné centrum, Spišský Hrhov, Osloboditeľov 36, IČO: 00 163 376, zast. JUDr. Tomášom Majerčákom, PhD., advokátom, Advokátska kancelária Košice, Južná trieda 28, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 7CPr/1/2011-492 zo 6.5.2013 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného vykonané oznámením o skončení pracovného pomeru dňa XX.XX.XXXX z dôvodu, že sa mal dopustiť hrubého porušenia pracovnej disciplíny, tým: „... že V. XX.X.XXXX Z. Č. U. XX.XX hod. v priestoroch P. R. Z. A. I., Z. M. Č.. X, X.K. skupiny, na prízemí fyzicky napadol žiačku reedukačného centra A. F., G.. XX.X.XXXX, K. A. XXX, U. Č., O. V. V. G., a to tak, že počas toho, ako menovaná bola umiestňovaná do ochrannej miestnosti potom, čo rozbila okno a odmietla ísť na ochrannú miestnosť, chytil ju za vlasy a ťahal, v ochrannej miestnosti menovanej žiačke dal zaucho, následkom čoho menovaná začala mať závraty, začala odpadávať a dňa XX.X.XXXX odpadla v kúpeľni a následne bola odvezená na lekárske ošetrovanie bez nutnosti hospitalizácie“ je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá.

2. V odôvodnení, o.i., uviedol, že žalobca sa svojou žalobou, podanou uňho 30.11.2011 domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu (ďalej už len OSPP) u žalovaného vykonané oznámením o skončení pracovného pomeru z dôvodu, že sa mal dopustiť hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa mal dopustiť tým: „... že dňa XX.X.XXXX Z. Č.Q. U. XX.XX I.. Z. O. P. R. Z. A. I., Z. M. Č.. X, Z. X.K. skupine, na prízemí ste fyzicky napadol žiačku P. A. F., G.. XX.X.XXXX, K. A. Č.. XXX, U. Č., prechodne bytom V. V. G., a to tak, že počas toho, ako menovaná bola umiestňovaná do ochrannej miestnosti po tom, čo rozbila okno a odmietla ísť na ochrannú miestnosť, ste ju chytil a ťahal za vlasy, v ochrannej miestnosti ste menovanej žiačke dal zaucho, následkom čoho menovaná žiačka začala mať závraty, začala odpadávať a dňa 12.3.2011 odpadla v kúpeľni a následne bola odvezená na lekárske ošetrovanie bez nutnosti hospitalizácie“ je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Ďalej sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu náhradu mzdy vo výške jeho priemerného zárobku, a to 1.274,- eur mesačne za dobou od 18.11.2011, až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci a náhrady vzniknutých trov konania. Svojho nároku sa žalobca domáhal na tom skutkovom a právnom základe, že OSPP je bez dátumu, že pracovný pomer s ním žalovaný skončil § 68 ods. 1 písm. d) Zák. práce, ktorá písomnosť bola žalobcovi doručená XX.XX.XXXX, a to bez

toho, aby ho žalovaný s ním predtým prejednal, či dal mu možnosť vyjadriť sa k nemu. Nakoľko žalobca považoval OSPP za neplatné, podľa § 79 ods. 1 Zák. práce písomne žalovanému 16.11.2011 oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, a to pod následkom podania žaloby pri neakceptovaní jeho výzvy. Žalovaný však na túto výzvu nereagoval, z čoho vyplýva, že považuje OSPP za platné a nezamestnáva ho, ako vyplýva z odpovedí žalovaného na výzvu žalobcu. Preto bol žalobca nútený podľa § 77 a nasl. Zák. práce podať predmetnú žalobu. Žalobca citujúc § 68, §70 a § 79 Zák. práce, poukázal na jednotlivé články vnútorného poriadku Reedukačného centra A. I. (čl. 10 bod 9, čl. 11, bod 10, čl. 19 bod 1, bod 9, čl. 19 písm. f) a g)), Metodický pokyn o dôvodoch pobytu a priebehu pobytu v ochrannnej miestnosti, ktorý tvorí prílohu č. 9 Vnútorného poriadku v Reedukačnom centre A. I.. Žalobca, nadväzujúc na tieto vnútorné predpisy poukázal na to, že sa skutku uvedeného v OSPP nedopustil, že jeho skutočný postup voči žiačke A. F. XX.X.XXXX nie je závažným porušením pracovnej disciplíny, ktoré by malo zakladať podľa právnych predpisov právo žalovaného na OSPP s ním a že žalobca nepostupoval pri zisťovaní skutkového stavu a pri prejednávaní veci tak, ako to ukladajú právne predpisy. Z uvedených troch vymedzených dôvodov žalobca považoval OSPP s ním za neplatné. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Súd, vychádzajúc z § 68 ods. 1,2, § 63 ods. 4, 5 Zák. práce (ich znenie citoval) po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení výsledkov dokazovania, vzal za preukázané, že v čase umiestňovania A. F. do ochrannnej miestnosti, táto bola veľmi agresívna, v afekte nekontrolovateľná. Jej správanie bolo nezvládnuteľné pre vychovávateľku Š., neskôr aj pre privolanú vychovávateľku W. a vychovávateľa C., preto na odporúčanie psychológa, tieto vychovávateľky požiadali o pomoc vtedajšieho riaditeľa, t.j. žalobcu, ktorý prišiel na pomoc aj so zamestnancom O.. Súd mal za to, že všetci zamestnanci, včítane žalobcu, ako vtedajšieho riaditeľa postupovali podľa metodického usmernenia č. 16/2006 Er z 28.6.2008, vydané k zákonu č. 279/1993 Z.z. v súlade s internými predpismi s čl. 19, bod 5 a 6 vnútorného poriadku Reedukačného centra A. I., ktorý umožňuje použitie primeranej sily voči dieťaťu, čo potvrdil aj vyšetrojúci policajt a uznesenie o postúpení veci. Poukázal na rozpornosť výpovedí dospelých zamestnancov reedukačného centra, v porovnaní s výpoveďami chovankýň, ktoré mali byť prítomné pri incidente, aj tých, ktoré sa od skutku dozvedeli sprostredkované. Urobil záver, že ani jeden zo zamestnancov, t.j. vychovávateľa Š., W., C., Z., O. nepotvrdili, že by žalobca mal A. F. udrieť, t.j. dať jej facku, kopať ju alebo inak fyzicky napadnúť, že nepotvrdili takéto útoky ani v priamych svedeckých výpovediach pred súdom, čo bolo už v čase, keď neboli podriadení žalobcovi, takže nemuseli mať obavu o zamestnanie. Vzhľadom k tomu súd nemal dôvod neveriť ich tvrdeniam, resp. svedeckým výpovediam o priebehu zákroku, t.j. prevodu chovankyne na ochrannú miestnosť, keďže tieto svedecké výpovede sa zhodujú. Pri hodnotení ich výpovedí súd bral do úvahy aj tú skutočnosť, že na pracovisku už dlhšiu dobu pretrvávali horšie pracovné vzťahy a niektorí zamestnanci sa so žalobcom dostávali do konfliktu, čo mohlo ovplyvniť ich svedecké výpovede. Na základe týchto skutočností, ale aj z dôvodu, že predmetná sťažnosť žiačky A. F. nebola so zamestnancom riadne prešetrená, a teda zamestnávateľ v disciplinárnom konaní nepostupoval podľa zák. ust. a interných predpisov Reedukačného centra A. G. Z., žalobe vyhovel, potom čo došiel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenie, uvedené v prvej časti výroku navrhovaného rozsudku.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný.

4. Navrhol rozsudok zmeniť, žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu trovy konania, alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Poukázal na to, že podľa vtedajšej právnej úpravy, teda XX.X.XXXX, fyzické násilie voči žiakom u žalobcu bolo považované za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, že žalobca o tom veľmi dobre vedel, keďže tieto vnútorné predpisy podpisoval práve on. Mal za to, že použité fyzické násilie, a to fackovanie a kopanie do bezbranného dievčaťa, nie je primerané fyzické násilie. Zotrval na tom, že žalobca sa dopustil fyzického násillia voči A. F. a to tým, že ju vyfackal a skopal, pričom súd v tomto smere vyhovujúci rozsudok náležitým spôsobom neodôvodnil, že z jednej strany pripustil, že k niečomu došlo, ale v podstate nevie k čomu, lebo ak súd fackovanie chovankyne a kopanie chovankyne napriek zákazom v ústave, v medzinárodných zmluvách a vo vnútornom poriadku nepovažuje za hrubé porušenie pracovnej disciplíny, tak takýto jeho názor nie je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu, ktorý fyzické násilie na pracovisku považuje za hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Tvrdil, že sám žalobca vedel, že takýto skutok, ktorého sa dopustil, je aj podľa vnútorného poriadku inštitúcie, ktorej je štatutárom, je hrubým porušením pracovnej disciplíny. Poukázal na to, že súd sa vôbec nevyporiadal s hmotnoprávnou otázkou, keď si vybral len to, čo mu vyhovovalo, v rozpore s Ústavou a zákonom. Uviedol, že vážnosť skutku mal súd posudzovať podľa platných účinných právnych predpisov v čase spáchania skutku. Poukázal aj na pochybnosti vo výpovedi svedka O., ktorá je odlišná

v prípravnom konaní a v tomto konaní. Mal za to, že v tomto konaní výpoveď tohto svedka nebola jednoznačne autentická.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania.

6. Poukázal, o. i., na to, že v konaní nebolo dôkazne preukázané, že sa dopustil skutku tak, ako je vymedzený v listine o okamžitom skončení pracovného pomeru, že z uvedeného je dôvodné, že žalovaný s ním skončil pracovný pomer neplatne. Zdôraznil, že úlohou súdu v konaní nebolo vyvrátiť akékoľvek tvrdenia žalovaného, ale na základe zistenia posúdiť, či k okamžitému skončeniu pracovného pomeru došlo platne, že ak z vykonaných dôkazov má súd za dostačujúce preukázané, že by žalobe vyhovel, nie je potrebné zaoberať sa ďalším dokazovaním, ktoré by na zmenu rozhodnutia nepostačovali.

7. Žalobca, 7.10.2013 doručil odvolaciemu súdu upovedomenie Okresného riaditeľstva PZ odbor kriminálnej polície O. ČVS: ORP 424/2-OVK-PP-2011, ktorým bol žalobca upovedomený o tom, že 24.9.2013 bolo uznesením vyšetrovateľa v zmysle § 206 ods. 1 Trest. poriadku vznesené obvinenie A. F. za prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 z Trest. zákona, ktorého sa mala dopustiť tým, že vo svojom podaní z mesiaca M. XXXX oznámila skutočnosti zakladajúce podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví, keď uviedla, že O.. Z. Y. Q. Q. O. B. XX.X.XXXX fyzicky napadli a spôsobili jej zakrvácanie oka a závrate a otras mozgu.

8. Žalobca, podaním z 31.1.2014, došlým odvolaciemu súdu 5.2.2014 oznámil, že bol upovedomený Okresnou prokuratúrou v Spišskej Novej Vsi v konaní vedenom pod sp.zn. 1Pv/411/12/8810-37, že podľa § 234 ods. 1 Trest. poriadku bola 22.1.2014 na obvinenú A. F. podaná obžalobca na Okresný súd v Spišskej Novej Vsi pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trest. zák. Poukázal na to, že pre účely tohto konania aj táto skutočnosť preukazuje nehodnovosť výpovede svedkyne A.. F. v tomto konaní, keďže práve okamžité skončenie pracovného pomeru je založené aj na jej svedeckej výpovedi.

9. Žalobca 4.4.2014 doručil odvolaciemu súdu kópiu trestného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 27.3.2014, ktorým bola A. F. uznaná vinnou z prečinu krivého obvinenia a odsúdená na 6 mesiacov odňatia slobody s podmieneným odkladom.

10. Krajský súd v Košiciach rozsudkom 2Copr/3/2013-568 z 27.3.2014 potvrdil rozsudok, pričom v celom rozsahu poukázal na správne, výstižné a presvedčivé dôvody rozsudku súdu prvej inštancie. Navyše poukázal aj na nové skutočnosti, ktoré v priebehu odvolacieho konania vyšli najavo a ktoré sú známe obom účastníkom konania, že okresný prokurátor v Spišskej Novej Vsi konanie A.. F. považuje za prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trest. zák., že už len samotná táto skutočnosť nepochybne dáva za pravdu žalobcovi, že zrejme skutok, tak ako je opísaný v oznámení o skončení pracovného pomeru z XX.XX.XXXX sa nestal tak, ako je v OSPP uvedené.

11. Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach 2Copr/3/2013-568 z 27.3.2014 podal dovolanie žalovaný a Najvyšší súd SR uznesením 3Cdo/261/2014 z 23.3.2016 rozsudok Krajského súdu v Košiciach 2Copr/3/2013-568 z 27.3.2014 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

12. Dovolací súd, o.i., v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil v preskúmvanej veci so závermi rokovania občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu uskutočneného 3.12.2015, týkajúceho sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktoré zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. a skúma, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.. Dovolací súd nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu mu vyplynulo, že odvolací v celom rozsahu poukázal na správne, výstižné a presvedčivé dôvody prvostupňového rozhodnutia, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, že v preskúmvanej veci odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok ako vecne správny nielen podľa § 219 ods. 1 O.s.p., ale aj podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a že aj bez výslovného vyjadrenia, to znamená, že odvolací súd nielenže považoval odvolaním napadnuté rozhodnutie za vecne správne, ale že sa aj stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozsudku a že takýto postup súdu nie je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.. Ďalej uviedol, že ani dovolateľom namietané nesprávne vyhodnotenie dôkazov, nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a že pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorí z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie

z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť, ale sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.. K námietke dovolateľa, že k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O.s.p.) došlo postupom súdu, ktorý mu nedoručil vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k nemu, urobil záver, že v preskúmvanej veci je potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalobcu (viď č.l. 537-552 spisu) k odvolaniu žalovaného (viď č.l. 518-531 spisu) spolu s ďalšími podaniami (viď č.l. 557-558; 561-562; 570-572 spisu) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalovanému mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením, že v danom prípade táto možnosť nebola žalovanému vytvorená, a preto opodstatnene tvrdí, že mu tým bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f) O.s.p.). Vzhľadom na to, že v konaní bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom dovolací súd konštatoval, že jeho dovolanie je nielen prípustné, ale aj opodstatnené. Z uvedeného dôvodu dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a so zreteľom na procesný dôvod zrušenia napadnutého rozsudku, sa nezaoberal opodstatnenosťou argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci tým, že odvolací súd založil rozhodnutie aj na základe nových skutočností, vo vzťahu ku ktorým nedoplnil dokazovanie.

13. Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach súd prvej inštancie opätovne predložil vec na odvolacie konanie odvolaciemu súdu.

14. Odvolací súd, vychádzajúc zo záverov zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR, doručil vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného (č.l. 537-552 spisu), podanie žalobcu vo veci samej z 2.10.2013 (č.l. 557-558; 561-562; 570-572 spisu) formulované ako právna a skutková argumentácia právneho zást. žalovaného, ktoré prevzal 30.6.2016 (doručenka pri č.l. 618).

15. Žalovaný sa k vyššie uvedeným písomnostiam nevyjadril.

16. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 C.s.p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne a na ktoré v celom rozsahu poukazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie, ktoré nie je spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a v ktorom sa v podstate opakujú skutočnosti uvádzané žalovaným už pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd vo svojom rozhodnutí a jeho odôvodnení riadne a presvedčivo vysporiadal.

17. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p., t.j., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

19. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku, ktorý dáva zrozumiteľné odpovede na to, z akého dôvodu súd považoval okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaného so žalobcom za neplatné a nemožno mu vytknúť, že sa dopustil vady konania, že rozsudok je nepreskúmateľný a že by sa žalovanému odňala možnosť konať pred súdom.

20. Žalovaný vytýka súdu nesprávne skutkové a právne závery, ktoré mu vyplynuli z vykonaného dokazovania a to výsluchom svedkov, avšak iné vyhodnotenie skutkového stavu, ako vyhodnotil skutkový stav žalovaný, nie je vadou konania.

21. Odvolací súd nezistil, aby súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto tento odvolací dôvod nie je daný. Pokiaľ žalovaný považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, ide len o ním ničím nepodložený subjektívny názor.

22. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp. keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich žiadne možné interpretácie odôvodnenia nevyplývajú. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. (účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie) a zásadám súdnej praxe, preto nie je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť.

23. Odvolací dôvod uvedený v § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., od 1.7.2016 uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chýb v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého spor posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas sporu najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas sporu najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 193 C.s.p..

24. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas sporu najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas sporu najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 193 C.s.p..

25. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

26. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

27. K správnym a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku je potrebné dodať, že je na zamestnávateľovi - žalovanom, ak tvrdí závažné porušenie povinností žalobcu v okamžitom skončení pracovného pomeru, aby takéto porušenie aj v konaní pred súdom dôkazmi jednoznačne preukázal.

28. V prejednávanej veci žalovaný tvrdí, že na strane žalobcu došlo k hrubému porušeniu pracovnej disciplíny konaním opísaným v okamžitom skončení pracovného pomeru, avšak je to práve zamestnávateľ - žalovaný, ktorý je v dôkaznej núdzi a musí jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať toto porušenie, pričom dôkaznú núdzu nemožno presúvať na zamestnanca - žalobcu. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný pred súdom nepreukázal na základe vykonaného dokazovania, že žalobca sa dopustil hrubého porušenia pracovnej disciplíny.

29. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade z dokazovania súdu nevyplývalo a súd nezistil, na základe akých právne relevantných dôkazov zamestnávateľ vyvodil, že žalobca sa mal XX.X.XXXX dopustiť preukázateľne takého skutku, aký je popísaný v okamžitom skončení pracovného pomeru.

30. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

31. Žalobcom uvádzané nové skutočnosti a predložené dôkazy, až v odvolacom konaní, odvolací súd v prejednávanej veci nebral do úvahy lebo doposiaľ vykonané dokazovanie v plnom rozsahu postačovalo na vyvodenie správnych skutkových a právnych záverov potrebných pre rozhodnutie vo veci samej.

32. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je

podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).